

Arrest

nr. 38 243 van 5 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn en handelt in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 11 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het haar op 26 november 2009 betekende "*bevel om het grondgebied te verlaten – model B*".

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende bij schrijven van 28 april 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. Op 20 november 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt, luidt als volgt:

“(...) De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. (...)”

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is gemotiveerd als volgt:

“(...) De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. (...)”

Dezelfde dag richtte de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een schrijven aan de burgemeester van de gemeente Overpelt met daarin opgenomen voormelde beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en waarbij de burgemeester werd verzocht om verzoekster door middel van de afgifte van een bijlage 13 in kennis te stellen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met bovenstaande motivering. Tevens vermeldt dit schrijven dat een afschrift ervan aan verzoekster dient te worden overhandigd nadat zij voor kennisname heeft getekend.

1.3. De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Overpelt ging op 26 november 2009 over tot de betekening aan verzoekster van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig het model van de bijlage 13, dat gemotiveerd is als volgt:

“(...) De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Ontvankelijkheid van het beroep

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Overpelt niet is overgegaan tot de betekening van de beslissingen zoals deze door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 20 november 2009 werden genomen, doch verzoekster op 26 november 2009 in het bezit stelde van een bevel om het grondgebied te verlaten met vermelding van de motivering die bedoeld was ter onderbouwing van de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard. Deze vergissing van het gemeentebestuur is mede het gevolg van het weinig logische optreden van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid die in één en dezelfde akte enerzijds instructies verstrekt aan een gemeentebestuur en anderzijds beslissingen opneemt die gericht zijn aan een vreemdeling.

Het is derhalve evident dat motivering van de bestreden beslissing verzoekster niet toelaat te begrijpen op welke gronden verweerder – die in de bestreden beslissing wordt aangeduid als de auteur van deze

beslissing – tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gekomen. De bestreden beslissing en de in deze beslissing opgenomen overwegingen zijn immers totaal niet op elkaar afgestemd. De stelling van verweerder, dat verzoekster de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen kan weergeven, kan in casu niet leiden tot het besluit dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. De voorziene motivering is immers geenszins pertinent. Verzoekster kan dan ook gevolgd worden waar zij, in een tweede onderdeel van het eerste middel, betoogt dat de motivering van het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten niet draagkrachtig is en dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden werden.

De verdere uiteenzetting van verweerder, die verkiest de werkelijkheid te ontkennen en doet alsof de vordering gericht is tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard wordt, kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling en aan het feit dat met het oog op de rechtszekerheid de akte die op 26 november 2009 aan verzoekster werd ter hand gesteld hoe dan ook, – nu deze het gevolg is van een incorrecte interpretatie van instructies van verweerder – uit het rechtsverkeer dient verwijderd te worden.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is bijgevolg grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het aan verzoekster op 26 november 2009 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK